

З поезій Миколи Вороного.

I.

Memento mori!

Дівчино-серденько! Ти мов рожевий цвіт
На прѳчуд кождому пишаш ся красою.
Хто раз узрїть тебе, забуде цїлий сьвіт
І мимохїть тоді полине за тобою.
Та знай, краса твоя непевна, як туман.
Минуть лїта, і щож? — погаснуть очи-зорї,
Змарнїє личенько, зігнеть ся пишний стан
І зникне навіть тїнь краси...

Memento mori!

Весь сьвіт тобі тепер здаеть ся чарївним,
Він манить, зваблює, таємний та чудовий,
Але настане час і досьвідом тяжким
Розвіеть ся у край твій запал поверховий.
Приваби сьвітові обернуть ся у дим
І зраджена життем, ти схилиш ся у гóрі,
Що марно вік минув на бенкетї гучнім
І ти на заходї життя...

Memento mori!

II.

(Пересьпів).

В душі моїй не згас, ще сяє образ твій.
 Як часом стрінемось, твій погляд чарівний
 В мені бентежить кров.
 Та про любов твою, далекий друже мій,
 Не марю я в ночі в рослуці навісній, —
 На що мені твоя любов?
 Ти в царстві дум моїх ввижаєш ся мені
 Такою гарною, в такій височині,
 Якої в дійсности й сліду шукать шкода,
 Твій образ то мій твір, — я так люблю його,
 Як той фанатик любить божество,
 Що геть далеко десь, мов зіронька бліда.
 Я зустрічи не жду, — не хочу я роабить
 Твір мрій моїх сьвятих і в серці погасить
 Вогонь життя мого, мій рай,
 І ти її не жди і твору моїх мрій,
 Що Богом став мені в буденщині сумній,
 Рукою грішною своєю не займай!

III.

Нудьга гнітить...

(Романс).

Нудьга гнітить... Недуже серце скніє,
 Німа, холодна пустка у душі...
 Деж ти, вернись, утрачена надіє,
 І зворуши!
 Нехай манюю, мрією ти будеш,
 Нехай в'умієш знову одурить, —
 Про теж мені ти знов життє роабудиш,
 Хоча-б наїмуть!

Знеміг ся я... Морозом лиходійним
Мое жытце прыбыто на цвiту
І я дивлюсь в спокою безнадійнім
У тьму пусту.
Кудую йти? І на што сподівання,
Коли меты в жыттю моім нема,
Коли утрачено і мрiі, і бажання —
Усе дарма!
Я выпив чашу муки і страждання,
Велику чашу, сповнену у щерць,
І вже тепер нема мені вагання:
Жытце чи смерць!

